

Arrest

nr. 233 392 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2019.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 november 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VAN BEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag die verzoeker had ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met het oog op de gezinsherenging met zijn Belgische moeder. Ze is gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.05.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde G.S.A. (...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

-Bewijs van het overmaken van geld van de referentiepersoon op een rekeningnummer met als mededeling 'A.E.A van juni 2018 tot en met juli 2019

-Bewijs van het overmaken van geld van de referentiepersoon aan NFI Hasselt belastingen

-Bewijs van het overmaken van geld van de referentiepersoon aan Federale overheidsdienst financiën

-Bewijs van het overmaken van geld van de referentiepersoon aan gerechtsdeurwaarder D., in de mededeling staat de naam van betrokkene

-Bewijs van het overmaken van geld van de referentiepersoon aan S., in de mededeling opnieuw met verwijzing naar betrokkene

-bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon adhv rekeninguittreksel. De referentiepersoon blijkt elke maand 1121,72 euro te krijgen (laatste en hoogste bedrag van juli 2019) + een attest van de Federale pensioendienst waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op inkomensgarantie voor ouderen.

-attest van het ocmw Tongeren waarin is opgenomen dat de referentiepersoon heden geen steun ontvangt van het ocmw dd.3.07.2019

-attest van het ocmw Tonderen waarin is opgenomen dat de betrokkene heden geen steun krijgt van het ocmw dd. 21.08.2019

- bewijs van ziekteverzekering op naam van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene rechten zijn geschorst wegens detentie

-bewijs van ziekteverzekering op naam van de referentiepersoon

-attest gevangenschap waaruit blijkt dat betrokkene sinds 18.11.2015 is opgesloten. Afdrukdatum is 3.12.2018.

Uit de voorgelegde documenten kan niet worden afgeleid dat aan de voorwaarden van het ten laste zijn is voordoan.

Vooreerst werd geen enkel bewijs voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene ten laste was van in het land van herkomst of origine. Er werd niet aangetoond dat betrokkene in het land van origine financieel en/of materieel werd ondersteund door de referentiepersoon, voorafgaandelijk aan zijn komst naar België. Noch dat hij er behoeftig was.

Noch werd er aangetoond dat hij heden ten laste is. Betrokkene verblijft immers in de gevangenis. Concreet wil dit zeggen dat hij ten laste valt van de Belgische staat, zijn verblijf aldaar wordt immers bekostigd door de Belgische belastingbetaler. Het feit dat de referentiepersoon mogelijks zakgeld overmaakt aan betrokkene in de gevangenis en mogelijk ook een deel van zijn schulden met kleine bedragen probeert terug te betalen is uiteraard een mooi gebaar, te meer daar de referentiepersoon zelf van sociale bijstand moet leven, echter het is niet dat betrokkene met die kleine bedragen in zijn eigen levensonderhoud moet voorzien in België.

Op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden gesteld dat aan de voorwaarden van art 40ter, dat voor een deel teruggrijpt naar art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980, is voldaan. Het AI dient dan ook te worden ingetrokken, voor zover het zou zijn afgeleverd. Betrokkene kan het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie niet bekomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om

bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, geput uit de schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Verzoeker diende op 28 mei 2019 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn Belgische moeder. Hij diende derhalve te voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;"*

Het voormelde artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Verzoeker betwist niet dat hij, opdat hij een beroep kan doen op artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, als +21-jarige moet aantonen dat er reeds in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond enerzijds, en dat hij ook in België ten laste is van zijn moeder, anderzijds.

Met betrekking tot de eerste component van het ten laste zijn betoogt verzoeker dat hij op 12 december 2000 samen met zijn vader en moeder naar België kwam, dat hij voorheen, in het land van herkomst altijd had samengewoond met zijn moeder en dat het voor zich spreekt dat een moeder in staat voor de behoeften van haar kind. De financiële steun gebeurde dus niet via overschrijvingen maar ter plaatse, zodat er geen bewijs van kan worden voorgelegd.

De Raad stelt vast dat verzoeker erkent dat hij geen bewijzen kan voorleggen van het feit dat hij in het land van herkomst ten laste was van zijn moeder. Hij betoogt dienaangaande dat hij aldaar met haar samenwoonde en dat zij instond voor zijn basisbehoeften.

Verzoeker is geboren in 1973 en was dus, op het ogenblik dat hij samen met zijn ouders naar België zou zijn gekomen in 2000, 27 jaar. Hoewel van een minderjarige of net meerderjarig geworden kind zou kunnen worden aangenomen dat hij steeds heeft samengewoond met zijn ouders of één van hen, is dit geenszins vanzelfsprekend voor een 27-jarige. Indien verzoeker dus van oordeel is dat de afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst moet worden aangenomen alleen al op grond van het feit hij aldaar steeds samenwoonde met zijn moeder, dan komt het hem -daargelaten de vraag of hij daarin kan worden gevolgd- minstens toe om daarvan het bewijs te leveren. In de huidige stand van het dossier kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker niet zulk een bewijs voorlegt.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in strijd met de wettelijke bepalingen of voorgelegde stukken heeft vastgesteld dat uit de voorgelegde documenten niet kan worden afgeleid dat aan de voorwaarden van het ten laste zijn is voldaan omdat geen enkel bewijs werd voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker behoeftig was en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel werd ondersteund door de referentiepersoon. Evenmin is aangetoond dat hierover niet of niet afdoende werd gemotiveerd, of dat er een schending is van het redelijkheidsbeginsel.

Aangezien de voorgaande vaststelling volstaat om de aanvraag af te wijzen, is de beoordeling van het middel in de mate dat het gericht is tegen het motief dat verzoeker ook in België niet ten laste is van zijn moeder omdat hij gedetineerd is, gericht tegen een overtollig motief en heeft verzoeker geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS